

LEUVENSE TONEELPRIJZEN 2026

ALGEMEEN VERSLAG 2025-2026

1 God van de slachting, TGAT

Auteur: Yasmina Reza

Regie: Sarah Debecker & Leen Bleys

Voorstellingen: juni 2025

God van de slachting vraagt een strakke aanpak, een duidelijke visie en zorgvuldig opgebouwde spanningsbogen om de gelaagdheid in het stuk volledig tot zijn recht te laten komen. De regie mist wat ervaring en durf waardoor het potentieel van de tekst in deze productie niet helemaal wordt benut. De interpretatie zit niet op dezelfde golflengte als de intentie van het stuk. Bepaalde keuzes (muzikale intermezzo's, abrupte emotionele wissels, het gebruik van tuinmeubilair) geven het geheel een eerder karikaturaal karakter en werken minder goed.

Emoties duiken plots op en verdwijnen even snel, ze blijven eerder oppervlakkig en er ontstaat weinig betrokkenheid bij het publiek. De personages worden te weinig uitgewerkt. De komische kant van het stuk, vooral de kleinmenselijke trekjes en overtuigingen, mogen sterker uitgespeeld worden. De Franse chansons zijn goed gekozen. Het dansmoment is verzorgd en mooi uitgevoerd, maar is wat losgekoppeld van de rest van de voorstelling.

Door onvoldoende tekstkennis wordt aarzelend en niet doorleefd gespeeld waardoor het spel niet altijd even geloofwaardig overkomt. Het enthousiasme van de spelers is wel duidelijk voelbaar en er zijn momenten waarop de acteurs hun personages wel degelijk weten te raken.

Het decor biedt in deze voorstelling weinig ondersteuning en oogt summier, onaf. Het mist karakter. De belichting is in orde en ondersteunt de scènes correct. De muziekkeuze draagt bij tot de sfeer.

God van de slachting is een bijzonder veeleisende tekst, die een grote precisie vraagt van zowel regie als spelers. De keuze om zich hieraan te wagen getuigt van artistieke durf.

2 God van de slachting, De Dijlezonen

Auteur: Yasmina Reza

Regie: Steven Devillé

Voorstellingen: oktober 2025

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

3 Aperol Skits, De Reynaertghesellen

Auteur: Anissa Zahi

Regie: Anissa Zahi

Voorstellingen: november 2025

Aperol Skits is een zelfgeschreven stuk opgebouwd uit sketches, liedjes en korte scènes die losjes rond het thema alcoholgebruik cirkelen. Het stuk sluit aan bij een theatervorm waarbij de regisseur samen met de acteurs het toneelmateriaal vormgeeft.

Er is lef en ambitie nodig om met een eigen tekst naar buiten te komen en voor een revueachtige voorstelling te kiezen. De regie doet evenwel rommelig en onvoldoende gefocust aan. Er zijn weliswaar goede vondsten, maar de voorstelling heeft te weinig samenhang en de rode draad rond alcoholgebruik is niet consequent uitgewerkt waardoor het geheel eerder overkomt als een verzameling losse ideeën dan als een coherent theatergeheel. Sommige scènes slepen bovendien aan en niet alle stiltes zijn betekenisvol. Dat de auteur ook zelf regisseert, levert zowel sterke als zwakke punten op: de inhoud wordt goed beheerst, maar er wordt te weinig afstand genomen om waar nodig te schrappen, te vereenvoudigen en scherpe keuzes te maken. Tussen de voorstellingen werden acts en technische ideeën wel nog aangepast, daar is op zich niets mis mee. Het is zelfs bewonderenswaardig dat de regisseur de acteurs daarin meekrijgt.

De acteurs tonen zichtbaar spelplezier en inzet en schakelen snel tussen typetjes, zang, dans, interactie met publiek en verkleedwissels. Hun spel is overwegend expressief en groot, maar emotionele accenten blijven vlak en er ontstaat weinig spanning. De zang klinkt geregeld vals en choreografieën zijn niet altijd synchroon waarbij het niet duidelijk is of dit een bewuste bedoeling heeft of keuze is. De teksten zijn over het algemeen goed gekend en verstaanbaar. Als beginnende spelers vallen de jongere actrices meteen in positieve zin op.

De catwalk in de vorm van een fles is een goed idee dat aansluit bij het thema. Al zorgt de ruimte rondom voor weinig comfort bij het publiek, toch vergroot de opstelling de betrokkenheid, er wordt zo immers dichtbij en tussen het publiek gespeeld. Gepaste kostuums en pruiken laten toe om snel van personage te wisselen. Cameragebruik en projecties voegen weinig toe en worden in latere voorstellingen terecht geschrapt.

Ondanks de kanttekeningen blijft vooral de creativiteit van de makers hangen. De vele ideeën, de eigen tekst en de opvallende vormkeuzes getuigen van een gezelschap dat durft te kiezen voor een artistieke stem.

Belichting en geluid zijn passend bij de acts, maar worden in sommige voorstellingen slordig uitgevoerd. *De jury houdt hierbij rekening met de moeilijke omstandigheden zoals het onverwachte afhaken van de technicus vlak voor de generale repetitie en de technisch uitdagende speelopstelling.*

4 Om op te vreten, Stekelbaars

Auteur: Marieke Nijmanning

Regie: Maarten Gheysen

Voorstellingen: november 2025

Om op te vreten brengt een bonte verzameling bekende literaire en mythische personages samen in een nieuw verhaal rond liefde, verleiding, ijdelheid en een vleugje gruwel. Het uitgangspunt is origineel en speels: bekende figuren die elkaar ontmoeten in een hedendaagse context. Dit concept wil klassieke figuren behapbaar maken voor een jong publiek, maar de complexe personages worden te veel herleid tot povere clichés, waardoor hun betekenis verloren gaat.

Er is weinig acteurs- en spelregie zichtbaar. De scènes zijn wisselend van kwaliteit en het geheel voelt wat onaf en onvoldoende uitgewerkt aan. De personages blijven aan de oppervlakte en krijgen weinig diepgang. De relatie tussen de figuren wordt nauwelijks uitgewerkt en belangrijke momenten krijgen te weinig tijd en nadruk. Overgangen tussen scènes verlopen stroef en sommige acties – zoals de moorden van Sweeney Todd – worden te snel en te onduidelijk afgehandeld. De kansen om met kleine theatrale ingrepen (muziek, timing, lichaamstaal, stiltes) meer drama en zeggingskracht te creëren blijven grotendeels onbenut.

Het acteren is matig en stopt bij een correct brengen van tekst, zonder verdere uitdieping van personages. Het blijft vaak vlak, met weinig expressie, nuance of met weinig inleving. De jongste

spelers tonen wel spontaneïteit, lef en speels talent. Ook enkele tieners laten potentieel zien, maar dat komt te weinig tot ontplooiing door het gebrek aan gerichte coaching. De volwassen actrice zet een mooi uitgewerkte rol neer. Het geheel getuigt van veel enthousiasme en inzet.

Het decor is sober en functioneel. De regie zorgt voor een duidelijke en overzichtelijke scène-indeling, waarbij verschillende locaties praktisch over het speelvlak worden verdeeld. De kostumering is hedendaags, passend bij de personages.

Hoewel de techniek weinig creatief of uitgesproken wordt ingezet, worden muziek en belichting passend gebruikt en ondersteunen beide de sfeer van de voorstelling.

5 Gesprekken na een begrafenis, Buurttheater en Toneelvrienden De Lo

Auteur: Yasmina Reza

Regie: Johan Deputter

Voorstellingen: november 2025

Gesprekken na een begrafenis brengt een familie samen na het overlijden van de vader en biedt een inhoudelijk rijk en psychologisch gelaagd uitgangspunt. Het stuk opteert bewust niet voor een uitgesproken dramatische ontknoping, maar voor nuance en verstillings.

De regie kiest voor een ingetogen, respectvolle en vrij klassieke aanpak die de tekst centraal stelt. De keuze om het drama niet te overdrijven past bij het karakter van het stuk. Tegelijk blijven de onderliggende spanningen en emoties eerder impliciet aanwezig, waardoor hun impact beperkt blijft. De vele scènewissels en overgangen in het halfduister halen geregeld vaart uit de voorstelling. De gelaagdheid van het stuk blijft wat onderbelicht.

De acteurs beheersen hun tekst goed, zijn verstaanbaar en verzorgen hun taal. Het spel is overwegend ingetogen en correct, maar blijft bij momenten sterk op de tekst gericht. Meer emotionele betrokkenheid, mimiek en lichaamstaal hadden de onderlinge relaties en spanningen sterker voelbaar kunnen maken. Ook in het samenspel blijft er ruimte voor meer dynamiek en wisselwerking.

De veranda, de plantenbak en het graf ogen eenvoudig uitgewerkt. De opdeling van het speelvlak is helder, maar zorgt ook voor relatief lange overgangen en een eerder statisch speelbeeld. Positief is de opstelling van de stoelen achteraan: die suggereert op een eenvoudige maar doeltreffende manier de afstand tussen de familieleden.

De techniek wordt sober ingezet en ondersteunt de voorstelling zonder op de voorgrond te treden. Een meer uitgesproken gebruik van licht en geluid had mogelijk extra sfeer, spanning en diepgang kunnen creëren.

Met *Gesprekken na een begrafenis* kiest het gezelschap voor een minder evidente en inhoudelijk rijke theatertekst. Die keuze getuigt van artistieke ambitie, en de zorg voor tekst, taal en inhoud verdient bewondering.

6 Almost, Maine, Toneel Heverlee

Auteur: John Cariani

Regie: Chris Mazarese

Voorstellingen: november en december 2025

Almost, Maine bestaat uit negen korte taferelen over liefde. Het stuk balanceert tussen realiteit en absurdisme en mikt op een dromerige, warme, poëtische sfeer met een vleugje magie. Dit vraagt een sterke regie en een hecht samenspel om de verschillende scènes tot één geheel te smeden.

De regie kiest voor een sobere aanpak zonder overbodige franjes. Er is duidelijk aandacht besteed aan de bewegingsregie en aan een heldere uitwerking van de afzonderlijke scènes. Toch blijven de taferelen vaak naast elkaar staan, waardoor de samenhang en de magische sfeer die het stuk beoogt minder sterk naar voren komen. Het tempo ligt geregeld aan de rustige kant en sommige pauzes en overgangen halen vaart uit de voorstelling.

De verschillende personages worden met inzet neergezet. Sommige karaktertekeningen blijven echter wat aan de oppervlakte waardoor humor en ontroering niet altijd even krachtig binnenkomen. In verschillende scènes ligt de nadruk sterk op het komische, terwijl de meer emotionele momenten wat meer ruimte hadden mogen krijgen. Het gebruik van de vele “hè’tjes” werkt soms storend. De acteurs zijn goed verstaanbaar, kennen hun tekst en spelen met zichtbaar enthousiasme.

Een meer verfijnde afwerking van het decor, de kledij en accessoires had de winterse, sprookjesachtige sfeer van het stuk beter kunnen ondersteunen. Ook zijn de scènes die zich vooraan het speelvlak afspelen niet voor alle toeschouwers zichtbaar. Het decor zorgt wel voor een heldere en functionele speelruimte waarin de verschillende taferelen overzichtelijk tot hun recht komen.

Belichting en geluid ondersteunen de voorstelling op een correcte manier. Tegelijk blijven kansen liggen om de dromerige sfeer en het magische karakter van het stuk sterker te accentueren. Dat geldt in het bijzonder voor de uitwerking van het noorderlicht, dat met meer kleur en nuance een grotere rol had kunnen spelen.

De herhaling van sommige muzikale motieven werkt iets minder sterk, maar de live muzikale begeleiding vormt een duidelijke meerwaarde en draagt bij aan de sfeer van de voorstelling.

7 Een bende amateurs, Vaarttheater

Auteur: Nick Newman & Ian Hislop

Regie: Michaël Van Caeneghem

Voorstellingen: november & december 2025

Een bende amateurs is een typisch Britse komedie, opgebouwd als een stuk-in-een-stuk waarin het amateurtheater zelf het onderwerp vormt. De tekst zit vol karakteristieke situaties: ego’s, artistieke discussies, geldgebrek, sterallures en de clash tussen professionele ambitie en amateurpassie. Door het verhaal te situeren in Wijkmaal en binnen het eigen gezelschap, zorgt het stuk voor herkenbaarheid en veel amusement bij het publiek.

De regie kiest duidelijk voor een vlotte, toegankelijke komedie en slaagt erin om tempo, dynamiek en publieksgerichtheid te bewaren. De encenering benut de scène goed: voorpodium, zijingangen en zaal worden effectief ingezet, wat zorgt voor vaart en afwisseling. Toch is er te weinig acteurs- en spelregie. De toneelknechten bijvoorbeeld worden onvoldoende gestuurd, expressie en timing blijven vaak willekeurig en het spel vormt geen homogeen geheel. Sommige scènes slepen aan of worden repetitief. De grappen worden weinig uitgespeeld.

Het acteren is wisselend. Sommige personages worden eerder clichématig en te nadrukkelijk neergezet, op andere momenten blijft het spel wat vlak. Doordat de acteurs niet dezelfde speelstijl hanteren, ontbreekt een duidelijke samenhang. Emotie en evolutie blijven ongeloofwaardig. Walter Piette vult zijn rol opvallend goed in door een goede timing en zijn droogkomische accenten. Van iedereen is de verstaanbaarheid goed.

Het decor is een sterk element van de productie. De aftandse theaterdoeken schetsen perfect een gezelschap in verval, terwijl de latere onthulling van de troonzaal visueel sterk werkt. Het decor ondersteunt het verhaal uitstekend.

De kostumering is functioneel. De Shakespeare-outfits ogen goedkoop en carnavalesk maar passen bij het concept. De rekwisieten zijn goed gekozen

Licht en geluid worden functioneel ingezet en dragen bij aan de sfeer van de voorstelling. De inscenering van het onweer springt daarbij positief in het oog.

Voor de liefde voor het amateurtheater, die uit de voorstelling spreekt, maakt van *Een bende amateurs* een herkenbare en onderhoudende theateravond.

8 De gemoederen, Toneel Vier

Auteur: Freek Mariën

Regie: Steven Devillé

Voorstellingen: november & december 2025

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

9 Open miserie, Hojapa

Auteur: Ivo Maes

Regie: Rudi Vanden Dries

Voorstellingen: december 2025

Open Miserie is een volkse klucht die kan werken wanneer tempo en samenspel correct zitten. De tekst bevat voldoende misverstanden en komische situaties om een vertrouwd publiek te amuseren. Deze productie weet het potentieel van de tekst jammer genoeg niet te benutten.

Een duidelijke regie ontbreekt. Er is geen zichtbare structuur, spanningsboog of ritmische opbouw. Het tempo ligt erg laag, waardoor scènes nodeloos worden uitgerekt en grappen hun effect verliezen. Veel momenten ogen geïmproviseerd en ongecontroleerd.

De tekstkennis is niet overal even zeker waardoor scènes stilvallen of zelfs worden onderbroken. Ook de verstaanbaarheid vormt een uitdaging door een beperkte articulatie, intonatie en volume. Inleving, mimiek en lichaamstaal blijven eerder beperkt, het spel mist precisie en timing maar de spelers tonen inzet en enthousiasme. Een meer gerichte acteursregie had de komische kwaliteiten van verschillende spelers beter naar voren kunnen brengen.

Het decor – een klassieke woonkamer met keuken en deuren – is verzorgd, herkenbaar en functioneel. Ook kledij en rekwisieten zijn in orde.

De technische uitvoering vertoont enkele tekortkomingen. Sommige geluidseffecten klinken onnatuurlijk, zijn te luid en komen niet altijd op het juiste moment of van de juiste zijde van het podium. De belichting is goed, maar speciale effecten missen hun impact.

Deze productie toont aan hoe belangrijk ritme, timing en samenspel zijn binnen een volkse klucht, en hoeveel verschil zij kunnen maken voor het uiteindelijke resultaat.

10 Blankenberge, De Dijlezonen

Auteur: Tom Lanoye

Regie: Benjamin Laureys

Voorstellingen: januari 2026

Blankenberge is een sterke tekst, maar moeilijk om overtuigend te brengen. Het vraagt lef om de volkse rauwheid en gelaagdheid weer te geven. In deze voorstelling komt die balans niet altijd volledig tot haar recht, waardoor de scherpte en confrontatie soms wat worden afgezwakt.

De regie kiest voor een beheerste en verzorgde aanpak. Er is een duidelijke structuur en de scènes zijn helder uitgewerkt. Tegelijk blijft de voorstelling vaak aan de veilige kant, waardoor de onderhuidse spanningen en conflicten niet altijd de intensiteit bereiken die de tekst in zich draagt. De pauze onderbreekt bovendien de spanningsopbouw en haalt wat vaart uit het geheel.

Het stil spel van de acteurs in de naastgelegen speelruimte bevat vooral repetitieve handelingen die de aandacht van de hoofdactie afleiden. De overgangen tussen de verschillende ruimtes verlopen vlot, al had het geheel nog kunnen winnen aan ritme en intensiteit om sterker naar de climax toe te groeien.

De personages worden als herkenbare types neergezet, maar krijgen niet altijd voldoende ruimte om hun volledige gelaagdheid te tonen. Daardoor blijft de emotionele betrokkenheid van het publiek enigszins op afstand. Taal en verstaanbaarheid zijn in orde.

Het decor is realistisch, verzorgd en functioneel. De kostumering met logo van de zaak is goed gekozen en ondersteunend.

Geluid en belichting zijn mooi en correct uitgevoerd. De muziek ondersteunt discreet.

De zorg waarmee deze productie is opgebouwd en uitgewerkt vormt een duidelijke sterkte.

11 De nimfen, De Reynaertghesellen

Auteur: Peer Wittenbols

Regie: Marnick Bardyn

Voorstellingen: februari 2026

De Nimfen is een zwaar en confronterend stuk over vier zussen die leven met de dreiging van een erfelijke kanker. De tekst legt op indringende wijze hun onderlinge spanningen, angsten en frustraties bloot. Het stuk vraagt goede acteurs en dat krijgt het hier ook.

De regie is krachtig en laat de tekst tot zijn recht komen. De plaatsing en de bewegingen van de actrices zijn betekenisvol en ondersteunen de relaties tussen de personages. De sobere scenografie met symbolische elementen versterkt de beklemmende sfeer, de eenzaamheid en de confrontatie met zichzelf en elkaar. De onderhuidse emoties dringen geleidelijk maar zeker de zaal binnen.

De vier actrices leveren met grote naturel bijzonder sterke prestaties. De personages worden scherp en geloofwaardig neergezet en bezorgen het publiek een ongemakkelijk gevoel. De emoties worden overtuigend en beheerst gespeeld en de onderlinge spanningen tussen de zussen zijn overduidelijk voelbaar. De actrices slagen erin een duidelijke evolutie in hun personages weer te geven. Taalgebruik, mimiek, lichaamstaal en timing zijn uitermate verzorgd.

Het decor is betekenisvol. De eenvoudige maar raak gekozen elementen ondersteunen het thema. Samen met de belichting en de muziek zorgen ze voor een beklemmend geheel. Kostuums en grime zijn eenvoudig en passend.

12 Timboektoe, Stekelbaars

Auteur: Stefan Vancraeynest

Regie: Siebe Reusen

Voorstellingen: februari 2026

Zie verslag nominaties Kleine-Prinsprijs.

13 De kleine prins, Tovikito

Auteur: Antoine de Saint-Exupéry

Regie: Bieke Jorissen

Voorstellingen: februari 2026

De Kleine Prins is een klassiek en poëtisch verhaal dat grote filosofische thema's behandelt. Dit stuk is met een jonge cast niet eenvoudig te brengen en de gelaagdheid van het verhaal vormt een grote uitdaging.

De regie kiest ervoor vrij dicht bij de oorspronkelijke tekst te blijven. Dat is een verdedigbare keuze, maar maakt dat de voorstelling fragmentarisch aanvoelt en geen sterk samenhangend geheel vormt. Jammer dat de overgangen tussen de scènes niet beter geïntegreerd worden. Het spel is wat statisch maar visueel erg aantrekkelijk.

Er is duidelijk aandacht besteed aan zeggings- en houdingswerk wat bij deze jonge spelers zijn vruchten afwerpt. Het acteerwerk is verzorgd en degelijk. De jonge spelers tonen inzet en hebben een goede tekstkennis. De piloot valt op door haar heldere vertelstijl, duidelijke intonatie en rustige présence. Bij sommige rollen blijft het spel nog wat zoekend, wat begrijpelijk is gezien de complexiteit van de tekst.

Het decor en de kostuums verdienen veel lof. Het vliegtuigje, de waterput en de lantaarn zorgen voor sfeervolle beelden. De keuze om de Kleine Prins door twee verschillende acteurs te laten spelen wordt visueel sterk ondersteund door een identieke kostumering. Het iconische kostuum zorgt voor continuïteit en maakt van beide vertolkers overtuigend één en hetzelfde personage.

Licht, geluid en muziek verlopen eerder rommelig maar zijn passend.

14 De Jossen, Tovikito

Auteur: Tom Lanoye

Regie: Shane Dayer

Voorstellingen: februari 2026

Zie verslag nominaties Kleine-Prinsprijs.

15 Mort, Trivial Muffins

Auteur: Terry Pratchett (bewerking door Stephen Briggs en Bart Rasschaert)

Regie: Bart Rasschaert en Bert Mercelis

Voorstellingen: maart 2026

Mort is een originele en gedurfde keuze die trouw blijft aan de eigenheid van het boek van Terry Pratchett. Voor Trivial Muffins is dit een erg goede keuze.

De regisseurs slagen erin het complexe en fantasierijke universum op een kleurrijke manier tot leven te brengen. De encensering is klassiek, met veel aandacht voor sfeer, aankleding en detail. Door de

grote hoeveelheid personages, verhaallijnen en taferelen vraagt de voorstelling echter veel van het publiek. Een strakkere selectie had het geheel mogelijk toegankelijker en overzichtelijker gemaakt. De combinatie van Engelstalige tekst, te kleine Nederlandstalige boventitels en een wisselende verstaanbaarheid bemoeilijkt het volgen van het verhaal bovendien nog extra.

Het acteerwerk is goed. De cast speelt met zichtbaar plezier en overtuiging. Door het hoge spreektempo en de complexe tekst krijgen niet alle nuances en humoristische details de impact die ze verdienen.

Veel lof is er voor Bart Rasschaert die met een imposante *présence*, gepaste stem en beheerste speelstijl een bijzonder overtuigende en indrukwekkende *Dood* neerzet. Vermeldenswaard zijn ook Rutger Duflou als Mort, Ben Verhaegen als Albert, Ingo Lipa als verteller en Peter Verreydt in de rol van een komische deurklopper.

Het decor en de scenografie zijn zeer creatief uitgewerkt. De verschillende speelzones – de slaapkamer van de prinses, de stad en vooral de kamer van de Dood – creëren een overtuigende fantasiewereld. De verplaatsbare decorelementen zijn praktisch en veelzijdig. De kostuums zijn verzorgd en dragen bij aan de uitstraling en herkenbaarheid van de personages.

Belichting en muziek ondersteunen de voorstelling en versterken de sfeer van het stuk. Het stemeffect van de Dood is sterk. Kleine technische onregelmatigheden hebben geen grote impact op het geheel.

16 R.U.R., Dzippie

Auteur: Karel Capek

Regie: Wim Hambrouck

Voorstellingen: maart 2026

R.U.R. (Rossum's Universele Robots) is een stuk uit 1920 dat de technologie versus de menselijkheid centraal stelt, een thema dat vandaag nog steeds actueel is.

De regie is inhoudelijk onderbouwd en kiest bewust voor "vintage". De regisseur slaagt er goed in om het onderscheid tussen mens en robot vorm te geven. De beginscène op doek is bijzonder sterk. Gaandeweg verliest het stuk echter aan kracht en de spanningsboog wordt niet overal volgehouden.

De spelers hebben een goede tekstkennis en zijn over het algemeen verstaanbaar. Het samenspel is verzorgd met enkele sterke individuele prestaties. De robots worden door hun fysieke spel en lichaamstaal overtuigend neergezet, met als uitschieter Minerva. Tegelijk blijven sommige personages, vooral de wetenschappers, wat vlak. De emotionele spanning en dreiging die in het stuk aanwezig zijn, komen daardoor niet altijd tot hun recht.

Het decor en de scenografie zijn verzorgd en smaakvol uitgewerkt. Met gebruik van voiles, projecties en een transparante achterwand wordt een beklemmende en dystopische sfeer gecreëerd. De verschillende speelzones en visuele elementen ondersteunen het verhaal, al gaat de rijke scenografie hier en daar ten koste van de beschikbare speelruimte, waardoor sommige scènes wat statisch overkomen. De kostuums – en in het bijzonder de vormgeving van de robots – verdienen veel lof.

Belichting, geluid, projecties en muziek dragen bij aan de sfeer en het concept. Sommige projecties en geluidsfragmenten komen echter minder goed tot hun recht door een beperkt volume, en ook de stem van het mainframe is niet altijd even verstaanbaar.

R.U.R. blijft, meer dan een eeuw na zijn ontstaan, een intrigerende tekst. Deze productie weet die actuele thematiek zichtbaar en voelbaar te maken in een inventieve en visueel sterke vormgeving.

17 Kantooruren, Vaarttheater

Auteur: Norm Foster

Regie: Wim Poeck

Voorstellingen: maart 2026

Kantooruren is een komedie opgebouwd uit zes afzonderlijke, onderling verbonden scènes die het leven op kantoor schetsen. De scènes missen vaak samenhang, spanning en originaliteit waardoor het moeilijk is om het publiek te blijven boeien.

De regie kiest voor een eerder brave en terughoudende aanpak. De speelruimte wordt niet altijd optimaal benut, waardoor het spel wat statisch oogt. Ook de spanningsopbouw blijft eerder beperkt, waardoor niet alle scènes de bedoelde impact bereiken.

De spelers kennen hun tekst en zijn over het algemeen goed verstaanbaar. Meer inleving, expressiviteit en aandacht voor karakteropbouw hadden de personages meer reliëf kunnen geven. Positief vallen de prestaties van Solange Wouters en Johan Vanhumbeeck op.

Het decor maakt een sterke indruk, is verzorgd en degelijk uitgewerkt, maar het wordt te weinig betrokken in het spel. De kostumering is correct en verzorgd.

De technische ondersteuning is degelijk, al had het gebruik van de lift beter uitgewerkt kunnen worden. Belichting en muziek ondersteunen de scènes en zorgen voor vlotte overgangen, zonder echt op te vallen.

De voorstelling weet niet op alle vlakken te overtuigen, maar bevat met haar sterke decor en enkele goede acteerpresetaties voldoende kwaliteiten om de aandacht vast te houden.

18 Home, I'm darling!, Buurtheater en Toneelvrienden De Lo

Auteur: Laura Wade

Regie: Joppe Frateur

Voorstellingen: maart 2026

Home, I'm Darling! is een Britse feelgoodkomedie die speelt met de nostalgie naar het ideale jarenvijftigleven.

De regie kiest voor een charmante, maar veilige encscenering. De voorstelling begint erg goed, maar de spanningsboog blijft minder sterk voelbaar en de vele en vaak lange scènwissels onderbreken het ritme van de voorstelling. De overbodige flashbackscène na de pauze, waarin het koppel beslist om volgens het getoonde jarenvijftigmodel te gaan leven, helpt daar niet bij.

Het innemende samenspel van de twee hoofdacteurs zorgt voor betrokkenheid, al ligt overacting soms op de loer. De nevenrollen worden minder sterk ingevuld en missen vaak inleving en expressie.

Het decor en de kostumering weten de sfeer van de jaren vijftig overtuigend op te roepen. Vooral Judiths kostumering is goed gekozen. De blinkende pruik van Johnny komt overbodig en eerder potsierlijk over. Het feit dat de vriendin van Judith op het einde ook in vintagekledij verschijnt zonder dat dit echt dramaturgisch wordt onderbouwd, stoort wat.

Belichting en muziek zijn passend en helpen de fiftiessfeer te creëren.

Voor de overtuigende jarenvijftigsfeer en het innemende samenspel van de twee hoofdacteurs blijven hangen als sterke elementen van de voorstelling.

19 Niets is wat het lijkt, Levet Scone

Regie: Pol Anrys, Roel Artois, Dirk Elen, Lydia Leys en Marie Goossens

Voorstellingen: maart 2026

Het Theatercafé brengt een gevarieerd programma met negen korte stukjes. De kwaliteit van de stukjes verschilt duidelijk en het geheel blijft wat vrijblijvend. De samenhang tussen de onderdelen is beperkt en het tempo wordt af en toe afgeremd door de overgangen en aankondigingen.

De regie en uitwerking variëren per stukje. Sommige scènes slagen erin om met een duidelijke pointe en eenvoudige middelen te werken, terwijl andere minder scherp of te lang uitgesponnen zijn. Over het geheel genomen ontbreekt het wat aan ritme en spanningsopbouw. *Sneeuw en de andere Witjes* valt op door het enthousiasme van de jonge spelers en enkele speelse vondsten. *Mokerslag* vormt een sterke bijdrage met een meer beklijvende en dramatische insteek. Andere stukjes blijven eerder licht en missen wat kracht of scherpte.

Het acteerwerk is wisselend. De teksten zijn goed gekend en de spelers staan doorgaans met vertrouwen op scène.

Het decor is sober en functioneel en laat toe om de verschillende stukjes vlot na elkaar te brengen. Met kleine aanpassingen verlopen de overgangen efficiënt. De kostumering is verzorgd en past bij de verschillende scènes.

De technische ondersteuning is over het algemeen in orde. Belichting en geluid ondersteunen de scènes correct en de muzikale keuzes zorgen voor een aangename sfeer. Kleine onregelmatigheden komen voor, maar storen het geheel niet wezenlijk.

20 BIG BANG BOB, tg nachtploeg

Auteur: Arwen Arnouts en Stephanie Eggermont

Coaching: Eva De Mulder

Voorstellingen: april 2026

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

21 De kreupele van Inishmaan, Toneel Heverlee

Auteur: Martin McDonagh

Regie: Jan Sprengers

Voorstellingen: april en mei 2026

De Kreupele van Inishmaan is een sterk en gelaagd stuk waarin zwarte humor, tragiek, eenzaamheid en het verlangen naar erkenning voortdurend door elkaar lopen. De kleurrijke personages en de typische Ierse sfeer bieden veel mogelijkheden voor karakterspel en emotionele diepgang. In deze productie komen die niet altijd volledig tot hun recht, waardoor de tragische onderlaag niet ten volle benut wordt en de emotionele impact vaak beperkt blijft en geregeld naar de achtergrond verdwijnt.

De regie is verzorgd, al zijn er aan aantal kanttekeningen. De arenaopstelling zorgt in dit geval jammer genoeg voor een zekere afstand tot het verhaal. Het publiek dat mee in de lichtbundels zit leidt af en de positie van de acteurs is niet voldoende doordacht. Sommige sleutelmomenten missen de ontroerende kracht die in wezen aanwezig is. Meer lef en een scherpere karaktertekening hadden het geheel aan intensiteit kunnen doen winnen.

Het acteerwerk is degelijk en de beheersing van de tekst is doorgaans goed. Verschillende personages worden correct neergezet, maar missen de rauwe humor, de directheid en de volkse levendigheid die de personages zo bijzonder maken, waardoor de emotionele betrokkenheid beperkt blijft.

Het minimalistische decor zorgt voor duidelijkheid, maar slaagt er niet altijd in de sfeer van het Ierse eiland op te roepen. De gebruikte speelelementen en decorwissels voegen weinig toe aan de beleving. Kostuums zijn goed en functioneel. Muziek, licht en geluid ondersteunen de voorstelling naar behoren, al hadden de technische middelen beter overwogen en sfeervoller ingezet kunnen worden. Vooral de belichting en de muzikale overgangen missen soms verfijning.

De voorstelling slaagt er toch in om iets van de eigenzinnige wereld van Inishmaan voelbaar te maken.

22 Meid van twee meesters, Hojapa

Auteur: Carlo Goldoni

Regie: Luc Ooms

Voorstellingen: april 2026

Meid van twee meesters is een klassieker uit de commedia dell'arte en vormt een moedige repertoirekeuze. De groep toont daarmee de ambitie om zich artistiek uit te dagen. Tegelijk blijkt al snel hoe veeleisend dit genre is.

De regie slaagt er onvoldoende in de typische kenmerken van de commedia dell'arte tot leven te brengen. Het noodzakelijke hoge tempo ontbreekt vaak, waardoor scènes te lang aanslepen en de humor onvoldoende effect sorteert.

De spelers tonen inzet en enthousiasme, maar krijgen onvoldoende houvast om de specifieke speelstijl overtuigend neer te zetten. Verstaanbaarheid, articulatie en tekstkennis vormen geregeld een probleem. De fysieke expressie, beweeglijkheid en snelheid die het genre vraagt, blijven vaak beperkt aanwezig. Het aanwezige potentieel binnen de groep komt door een gebrek aan gerichte acteursregie nog onvoldoende tot zijn recht. Tegelijk weten enkele spelers hun rol met meer overtuiging neer te zetten. De personages van Beatrice, Donna Lombardi en Silvio vallen positief op door hun présence, verzorgde dictie en komische timing. Het enthousiasme van de volledige cast is duidelijk aanwezig en vormt een goede basis voor verdere groei.

Het decor is eenvoudig en weinig sfeervol. De onnodig vele wissels van schilderijen onderbreken het spel regelmatig. Geluid en belichting functioneren zonder grote problemen, maar missen timing en verfijning.

De muziekkeuze, de kleurrijke kostumering, de verzorgde grime en enkele fijne choreografische momenten geven de voorstelling op verschillende momenten kleur en dynamiek.

23 CHARLIE COME BACK!, Campustoneel

Auteur: Niels en Sam Rijnders

Regie: Niels en Sam Rijnders

Voorstellingen: april 2026

CHARLIE COME BACK! is een eigen creatie die actuele en existentiële vragen koppelt aan een magisch-realistisch verhaal op het snijvlak van realiteit en verbeelding. Het uitgangspunt – een overleden jongen die via moderne media en in fysieke vorm terugkeert – is intrigerend en eigentijds. Thema's als verlies, identiteit, schuld, herinnering, de grenzen van technologie en de rol van artificiële intelligentie lopen door elkaar heen. De ontrafeling van wat er met Charlie gebeurde, houdt de spanning vast en zorgt voor een beklemmende sfeer.

De voorstelling onderscheidt zich door haar eigenheid en ambitie. De regie bouwt met feeling aan een mysterieuze, soms lugubere sfeer. Geladen stiltes, bevreemdende situaties en een geleidelijke onthulling van de waarheid zorgen voor een boeiende spanningsopbouw. De speelruimte wordt optimaal benut en het verhaal werkt trefzeker toe naar een sterk slot. Door speelse en feestelijke momenten geleidelijk te laten kantelen naar meer donkerte en ongemakkelijkheid blijft de toeschouwer voortdurend alert. Hoewel de voorstelling op enkele vlakken nog wat rijpheid mist, overtuigt ze door haar originaliteit, sfeer en duidelijke artistieke visie.

De dictie en verstaanbaarheid zijn goed. Soms wordt wel een wat declamerende speelstijl gehanteerd. Het samenspel van de spelers is sterk en de personages worden doorgaans beheerst en geloofwaardig neergezet. Vooral Rik Ouwerkerk (Otis) en Ibe Polspoel (Louis) weten hun personages overtuigend te brengen en het publiek mee te nemen. De cast toont veel inzet en veerkracht, ook wanneer zich onverwachte problemen op de scène voordoen.

Met beperkte middelen wordt een sterke sfeer gecreëerd. Het sobere decor bevat enkele krachtige beelden, zoals de fiets boven het speelveld die naar Charlies dood verwijst. Kostuums en attributen ondersteunen het halloweenconcept. Belichting, muziek, videobeelden en projecties zijn mooi geïntegreerd en versterken de mysterieuze en beklemmende sfeer. Ook de publieksofstelling aan weerszijden van het speelveld draagt bij tot de beleving. De deels zelf gecomponeerde muziek van Elise Linsen sluit bijzonder goed aan bij de voorstelling.

24 Hoofd Stuk, Theater Perplex

Auteur en regie: eigen creatie

Voorstellingen: mei 2026

Hoofd Stuk is een eigen groepscreatie over een schrijver die worstelt met een writer's block. Vanuit dat uitgangspunt ontstaat een voorstelling waarin ideeën, herinneringen en personages uit de verbeelding van de auteur tot leven komen. Het concept is origineel en getuigt van creativiteit en experimenteerdrang. Verschillende scènes bevatten goede vondsten en interessante invalshoeken. De opeenvolging van losse ideeën zorgt echter voor een eerder vrijblijvende structuur, waardoor een duidelijke spanningslijn en een volledig uitgewerkte thematiek ontbreken. Daardoor blijft het verhaal soms hangen in de zoektocht zelf en mist het de kracht om echt te beklijven.

Een meer sturende blik van buitenaf had het ritme, de spanningsopbouw en de selectie van het materiaal kunnen aanscherpen. Sommige scènes duren te lang, terwijl de opeenvolging van kortere fragmenten en black-outs het ritme geregeld verstoren. Ook blijken niet alle ideeën even sterk uitgewerkt. Tegelijk valt op hoeveel zorg besteed wordt aan beeldopbouw, choreografie, muziekkeuze en scenische compositie.

De spelers tonen enthousiasme, inzet en een duidelijke goesting om theater te maken. Er is talent aanwezig, al blijft het acteerwerk soms wat schools en ontbreekt geregeld de afwerking die een externe acteursregie had kunnen bieden. Verstaanbaarheid, articulatie, uitspraak en tempo kunnen nog aan kracht winnen maar ondanks deze groeipunten weten de spelers het publiek geregeld mee te nemen in hun verhaal.

Decor, belichting en kostumering behoren zonder twijfel tot de sterkste aspecten van de voorstelling. De rode draden die vanuit de typemachine doorheen het speelveld lopen, vormen een sterk visueel

symbool voor de zoektocht van de schrijver en zorgen samen met de belichting voor bijzonder mooie beelden. De kostumering ondersteunt de symboliek van de personages. Muziek en geluid zijn zorgvuldig gekozen. De visuele uitwerking maakt indruk.

25 Want dieren zijn precies als mensen, De Reynaertghesellen en Willighe Vanckenis

Auteur: Willem (die Madocke maeckte)

Regie: Jerry Olbrechts

Voorstellingen: mei 2026

Met **Want dieren zijn precies als mensen** kiest De Reynaertghesellen voor een logische en betekenisvolle jubileumproductie in samenwerking met Willighe Vanckenis en met Jerry Olbrechts die de regie waarneemt. De eeuwenoude geschiedenis van Reinaert de Vos blijft verrassend actueel door thema's als macht, manipulatie, naïviteit, religieuze moraal, hypocrisie en eigenbelang. De bewerking zet de oorspronkelijke tekst om naar toegankelijke dialogen en houdt het publiek een spiegel voor zonder zwaar of moraliserend te worden. De combinatie van humor, satire en maatschappijkritiek zorgt ervoor dat deze klassieker ook vandaag nog aanspreekt.

De regisseur laat een beperkt aantal toeschouwers mee op de scène plaatsnemen. Hoewel die keuze het publiek betreft bij de voorstelling dat op deze manier deelneemt aan de rechtszitting, beperkt ze de beschikbare speelruimte, waardoor het scènebeeld in combinatie met de grote cast, de decorstukken, attributen en de zichtbare kostuumwissels soms wat overvol oogt. De drukte vertraagt af en toe het tempo.

De plaatsing en de bewegingsregie van de acteurs leveren geregeld mooie, sfeervolle beelden op. Het gebruik van verschillende Vlaamse dialecten werkt bijzonder goed en accentueert op een speelse manier de verschillen tussen de dieren, die precies als mensen zijn. De onderliggende satire is goed voelbaar.

De meer ervaren spelers weten hun dierenpersonages overtuigend vorm te geven door hun présence, karakterspel en een heerlijk gevoel voor humor, waarmee ze geregeld voor memorabele momenten zorgen. De jongere generatie toont potentieel, maar mist soms nog de maturiteit, nuance en gelaagdheid die hun rollen vereisen. Daardoor worden sommige personages minder scherp getekend en komen eigenschappen zoals Reinaerts sluwheid niet volledig naar voren. De verstaanbaarheid en tekstkennis zijn over het algemeen goed, al wordt hier en daar wat te nadrukkelijk gedeclameerd.

De kostuums en maskers zijn knap en overtuigend. Het decor bevat interessante symbolische elementen, zoals de spiegels die door de acteurs creatief worden ingezet, om verschillende locaties op te roepen.

De belichting en het geluid zijn van hoog niveau. Ze zijn niet alleen technisch verzorgd, maar ook bijzonder trefzeker afgestemd op de sfeer van de verschillende scènes. Op verschillende momenten versterken ze de emotionele lading van het spel op een indrukwekkende manier. Ook de tekstprojecties in het Engels verlopen vlot.

26 MixTape, Toneel Vier

Auteur: Freek Mariën en Carl von Winckelmann

Regie: Dina De Cuyper en Elly Conings

Voorstellingen: mei en juni 2026

Mixtape bestaat uit een reeks korte scènes over menselijke relaties, herinneringen, verlangens en alledaagse bekommernissen. De afzonderlijke taferelen zijn over het algemeen vlot geschreven en bevatten herkenbare situaties, humor en ontroering, maar niet alle fragmenten weten even sterk te boeien.

Door de episodische opbouw ontbreekt een echte spanningslijn en blijven sommige scènes eerder kleine observaties dan uitgewerkte verhalen. Ze bieden vooral ruimte voor spelplezier, experiment en het verkennen van uiteenlopende theatrale speelstijlen.

De regie slaagt erin de vele losse scènes vlot met elkaar te verbinden. De dj zorgt samen met zijn zwijgzame assistente – van wie de functie binnen het geheel onduidelijk blijft – voor de overgangen tussen de verschillende fragmenten. Zijn mooie zeggings- en aangename stem vallen op, al klinkt hij in deze context enigszins gedateerd en voelen de bindteksten wat onnatuurlijk aan. De decorwissels zijn mooi uitgewerkt, met goed gekozen eighties muziek en een geslaagde inbreng van de acteurs, waardoor het tempo goed behouden blijft. Er wordt zichtbaar aandacht besteed aan acteursregie, sfeeropbouw en beeldvorming. Toch blijft de voorstelling als geheel wat afstandelijk, mede doordat niet alle scènes voldoende inhoudelijke diepgang of emotionele impact hebben.

De spelers tonen zich veelzijdig en krijgen de kans uiteenlopende personages neer te zetten. De tekstkennis, articulatie en verstaanbaarheid zijn algemeen goed. Vooral Jan Vansantvoet en Tine Wijnants vallen op door hun natuurlijke présence, overtuigende spel en hun vermogen om moeiteloos tussen humor en ontroering te schakelen. Els Berckmans brengt met gevoel de berustende echtgenote van een stervende man. Ook in de overige rollen wordt degelijk gespeeld.

Decor, kostumering en techniek zijn goed uitgewerkt. Het open speelvlak zorgt voor ruimte en overzicht, terwijl de dj-stand een herkenbaar element vormt. De keuze voor de jaren tachtig sluit mooi aan bij het cassettemotief, maar wringt soms wat met de inhoud van het stuk. De decorwissels verlopen vlot en krijgen extra schwung door de goed gekozen muziek en de inbreng van de acteurs. De belichting volgt mooi de wisselende stemmingen en creëert sfeervolle beelden. De speelse Playmobil-figuurtjes vormen een originele en geslaagde vondst binnen het decorbeeld.

27 De dame in het busje, De Dilezonen

Auteur: Alan Bennett

Regie: Jo Matthijs

Voorstellingen: juni 2026

De Dame in het Busje is gebaseerd op het leven van Margaret Fairchild, later Mary Shepherd. Het stuk blijft boeien door het mysterie rond deze excentrieke vrouw, van wie het verleden slechts geleidelijk en nooit volledig wordt onthuld. Psychische problemen, religieuze overtuigingen en een complexe familiegeschiedenis lijken allemaal een rol te spelen in haar levensloop. Juist die dubbelzinnigheid en gelaagdheid maken zowel het personage als het verhaal bijzonder intrigerend en zorgen ervoor dat het publiek zijn oordeel voortdurend moet bijstellen.

Er wordt zichtbaar veel aandacht besteed aan spelregie en karakteruitwerking. De ontdebelling van Alan Bennett wordt sterk uitgewerkt. Tegelijk blijft de voorstelling vaak binnen een vertrouwd kader. Het vele op- en afgaan en de te verre verplaatsingen zorgen geregeld voor lange overgangen, waardoor het ritme wordt vertraagd. Meer muzikale ondersteuning had hier voor extra dynamiek kunnen zorgen.

Marie-Rose Wuyckens zet een indrukwekkende Miss Shepherd neer. Met haar houding, bewegingen, timing en spel maakt ze van de mysterieuze dame in het busje een geloofwaardig, menselijk en tegelijk raadselachtig personage. Ook de twee acteurs die samen Alan Bennett vertolken overtuigen. Hun samenspel verloopt natuurlijk en maakt de innerlijke belevingswereld van de schrijver op een warme en geloofwaardige manier zichtbaar. Enkele nevenpersonages blijven daarentegen wat

onderbelicht, terwijl zij meer mogelijkheden hadden kunnen bieden voor humor, warmte en contrast met de melancholische ondertoon van het verhaal.

Decor, kostumering en techniek ondersteunen de voorstelling op een doeltreffende manier. Het decor oogt sfeervol en voor het busje wordt een mooie inventieve oplossing gevonden. Toch oogt het busje te clean en bijna cartoonesk. De speelruimte wordt niet overal optimaal benut: de woning van de schrijver is relatief compact opgevat, waardoor sommige scènes met meerdere personages wat krap ogen, terwijl andere delen van het speelvlak minder gebruikt worden.

De kledij draagt bij aan de typisch Britse sfeer van het stuk. De lichtregie vormt een belangrijke troef en creëert op verschillende momenten sterke accenten.

Ondanks enkele kanttekeningen slaagt de voorstelling erin de mens achter de excentrieke verschijning zichtbaar te maken. Dat maakt van *De Dame in het Busje* een boeiende theaterervaring en blijft het verhaal van Miss Shepherd nazinderen.

KLEINE PRINSPRIJS 2026

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDE PRODUCTIES

De eerste nominatie voor de Kleine-Prinsprijs gaat naar **Timboektoe** bij **Kindertheater Stekelbaars** van Stefan Vancraeynest in een regie van Siebe Reusen.

Met *Timboektoe*, brengt Stekelbaars een fantasierijke en energieke jongerenproductie waarin een grote cast volop de kans krijgt om samen te spelen, te bewegen en een verhaal tot leven te brengen. Het resultaat is een levendige en goed gedragen voorstelling die barst van de creativiteit.

De regie van Siebe Reusen zorgt voor een sterke begeleiding van de grote spelersgroep. Vanaf het begin staat er een hechte groep op de scène waarin iedereen zijn plaats kent en bijdraagt aan het geheel. De groepsscènes zijn strak en dynamisch uitgewerkt, met vlotte choreografieën en goed getimed decorwissels. Het gebruik van het volledige speelvlak geeft de voorstelling een grote energie en visuele kracht, waarbij de jongeren elkaar voortdurend ondersteunen en samen het ritme van de voorstelling dragen.

De spelersgroep overtuigt, mede door haar enthousiasme, inzet en zichtbaar speelplezier. Zowel in de grotere als de kleinere rollen wordt met overtuiging gespeeld en er is een sterke collectieve betrokkenheid voelbaar.

Ook de visuele uitwerking is bijzonder creatief. Met eenvoudige middelen zoals blokken en kranten worden verrassend veelzijdige scènes gecreëerd, gaande van een kantooromgeving tot een schip of fantasierijke reisbeelden. Dit getuigt van een sterke verbeeldingskracht en een goed uitgewerkte enscenering. De kostuums sluiten daar mooi bij aan: speels, fantasierijk en helemaal passend binnen de sfeer.

De technische ondersteuning draagt op een sobere maar erg doeltreffende wijze bij aan het geheel. Licht en muziek ondersteunen de verschillende scènes en overgangen tussen de uiteenlopende werelden waar de Stekelbaars ons mee naartoe neemt.

Timboektoe onder regie van Siebe Reusen is een frisse, creatieve en energieke jongerenproductie die uitblinkt in jong talent, groepsdynamiek, fantasie en visuele verbeelding.

De tweede nominatie gaat naar **De Jossen** bij **ToViKiTo** van Tom Lanoye in een regie van Shane Dayer.

Met *De Jossen* kiest ToViKiTo voor een uitdagend en gelaagd stuk van Tom Lanoye, en die uitdaging wordt onder regie van Shane Dayer met veel overtuiging en vakmanschap aangegaan. Het resultaat is een sterke en bijzonder overtuigende voorstelling die het publiek van begin tot einde weet te boeien. De regie van Shane Dayer springt meteen in het oog door haar duidelijke artistieke visie en consequente uitwerking. Vanaf de eerste scène wordt een eigenzinnige en herkenbare wereld opgebouwd, waarin sfeer en ritme centraal staan. De combinatie van krachtige choreografieën, een zeer goede muziekkeuze en een sobere maar uiterst doeltreffende scenografie zorgt ervoor dat elke scène betekenis krijgt. Kostuums, kronen, de koffietafel en de nauwkeurig uitgewerkte groepsbewegingen vormen samen een visueel en inhoudelijk sterk geheel. Alles lijkt op elkaar afgestemd en draagt bij aan de spanning en de gelaagdheid van het verhaal. In het bijzonder blijft de begrafenis-scène nazinderen als een indrukwekkend moment dat uitgroeit tot één van de absolute hoogtepunten van de voorstelling.

De spelersgroep levert een bijzonder knappe prestatie. Ze vormen een hechte groep die de wereld van de Jossen overtuigend en geloofwaardig tot leven brengt. Het samenspel is sterk, precies en goed afgestemd en de tekstbeheersing verzorgd. Binnen dat collectief slagen verschillende spelers erin om bij momenten individueel te schitteren, zonder de eenheid van de groep te verliezen. Vooral de vertolking van de afvallige Jos valt op als emotioneel ankerpunt van het verhaal.

De voorstelling weet op een mooie manier humor, absurdisme en een diepere maatschappelijke laag te verbinden. ToViKiTo slaagt erin om thema's als groepsdruk, conformisme en identiteit helder en herkenbaar te maken, zonder de speelsheid en energie van het stuk te verliezen. De muzikale keuzes en het weloverwogen lichtontwerp versterken daarbij voortdurend de sfeer en zorgen voor sterke, beeldende momenten die blijven hangen.

Met *De Jossen* brengt ToViKiTo een originele, stijlvolle en beklijvende voorstelling die nog lang blijft nazinderen. Een productie onder de sterke regie van Shane Dayer, die bewijst dat ambitie, creativiteit en samenhang hand in hand kunnen gaan.

EURIPIDESPRIJS 2026

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDE PRODUCTIES

In volgorde van optreden.

GOD VAN DE SLACHTING van Yasmina Reza is een intense zeden- en karakterkomedie die op scherpe wijze frustraties, ego's en machtsstrijd blootlegt. Het stuk biedt sterke dialogen, een heldere dramaturgische opbouw en een grote gelaagdheid, waardoor het kan boeien van het begin tot het einde. Zeker in een bijzonder sterke regie zoals hier bij **De Dijlezonen**.

De regie van Steven Devillé is meer dan trefzeker en doordacht. Hij kiest voor een klassieke, heldere enscenering en bewaakt daarbij het ritme en de spanningsopbouw. Zo verloopt de evolutie van de personages logisch en erg geloofwaardig. De afwisseling tussen beheersing en emotionele uitbarstingen en de sociale verschillen tussen de koppels worden finzinnig en prachtig uitgespeeld.

De acteurs tonen een sterk samenspel, een foutloze tekstkennis, duidelijke dictie en een goed gevoel voor timing en nuance. Hun evolutie van afstandelijke beleefdheid naar cynische, bijtende confrontatie wordt overtuigend en naturel gebracht, zonder overacting. De emoties zijn doorleefd en genuanceerd opgebouwd.

Vooral Elly Conings en Eline D'Hooge overtuigen met hun sterk spel, daarover straks meer.

Het decor is sober, klassiek en functioneel. Kostumering en rekvisieten zijn met oog voor detail gekozen en passen bij de personages en hun sociale achtergrond. De geurende koffie in de zaal is een fijne toets. Ook de techniek is verzorgd en gepast. Belichting en muziek ondersteunen de sfeer zonder nadrukkelijk aanwezig te zijn en laat dat net de sterkte zijn.

God van de slachting is klasse, puur theater van hoog niveau.

*

De tweede genomineerde voorstelling, **DE GEMOEDEREN** van Freek Mariën, is een politieke satire die met scherpe humor en venijnige precisie bureaucratie, genderongelijkheid en institutionele blindheid fileert. Wat begint als een overleg rond een moordzaak, ontspoord in een kafkaëske klucht waarin verantwoordelijkheden voortdurend worden doorgeschoven en macht vooral zichzelf beschermt. Het stuk is actueel, scherp en relevant en biedt een rijk theateraal potentieel.

En dat is wat Steven Devillé bij **Toneel Vier** ten volle benut. Zijn sterke regie toont een feilloos gevoel voor ritme, beeld en betekenis. Het speelvlak fungeert als een krachtige metafoor voor macht, afstand en hiërarchie. Bewegingsregie, plaatsing en overgangen zijn niet alleen functioneel, maar ook speels zonder dode momenten. De regisseur slaagt erin om het burleske en het dramatische te combineren, om scherpe satire te brengen zonder dat de geloofwaardigheid eronder lijdt. Zelfs bij het hoge tempo blijft de voorstelling helder en coherent.

De acteerprestaties zijn van hoog niveau en homogeen. De acteurs beheersen de tekst, timing en lichaamstaal en weten de karikaturale personages overtuigend neer te zetten zonder in gratuite overdrijving te vervallen. De hypocrisie, paniek en zelfbescherming van de machthebbers worden met flair en nauwkeurigheid uitgespeeld. De verteller gidst het publiek met rust, warmte en helderheid door het verhaal.

Een witte toren, dossiers, smartphones en een koffiekar volstaan om het politieke bedrijf scherp te schetsen. Elk element heeft betekenis en wordt consequent benut. De kostumering is functioneel en onderstreept status, rol en machtsverhoudingen. Het geheel straalt soberheid, kilte en controle uit, perfect passend bij het stuk. *Less is more*. Ook de technische ondersteuning is gestileerd en maakt deze voorstelling mede heel bijzonder.

*

De derde nominatie gaat naar **BIG BANG BOB** van **toneelgroep nachtploeg**.

BIG BANG BOB is een eigen creatie, door Eva De Mulder gecoacht, die op een originele absurde manier grote thema's als macht, fanatisme, hebzucht, religie, vervuiling en zelfvernietiging onderzoekt. Vanuit een speurtocht naar een mysterieuze koffer ontvouwt zich een kosmisch verhaal waarin de mensheid telkens opnieuw dezelfde fouten maakt. Met veel verbeeldingskracht, humor en maatschappijkritiek schetst toneelgroep Nachtploeg een verrassend en betekenisvol geheel met het terugkerende frietkot als een stevig ankerpunt. Het hoopvolle slot, waarin de vicieuze cirkel doorbroken lijkt te worden, geeft de voorstelling extra kracht.

De groep kiest voor een cartooneske en enorm fysieke stijl en voert die consequent door. De voorstelling zit vol originele vondsten, verrassende beelden en creatieve situaties. Met een indrukwekkende energie, een grote expressiviteit en een zichtbaar spelplezier brengen de acteurs hun personages tot leven. Mimiek, lichaamstaal, timing en samenspel worden uitstekend ingezet, waardoor de groteske figuren overtuigend vorm krijgen. De spelers zijn aan elkaar gewaagd en tillen elkaar naar een hoog niveau. Toneelgroep nachtploeg maakt en speelt zonder gêne *frank* en vrij absurd theater, met een duidelijke boodschap waar je nog dagen van wakker ligt.

Met beperkte middelen wordt een verrassend rijke en eigen wereld gecreëerd. Het sobere decor met de iconische frituur als centraal element ondersteunt de cartooneske sfeer uitstekend. Kostuums, maskers en rekwisieten zijn inventief uitgewerkt en versterken de absurde beeldtaal. Knap uitgewerkte projecties, treffende videofragmenten, passende muziek en belichting versterken de sfeer en geven de voorstelling extra dynamiek. Samen zorgen ze voor een technisch bijzonder geheel.

FIERE MARGRIET JUWEEL 2026

Om redenen van objectiviteit komen juryleden zelf niet voor een nominatie in aanmerking. Toch kan de jury de volgende uitzonderlijke vertolking niet zomaar laten voorbijgaan.

In *God van de Slachting*, een productie van De Dijlezonen, schittert jurylid **Elly Conings** in de rol van Véronique. Met haar scherpe karaktertekening, haar subtiële opbouw van morele verontwaardiging naar complete ontredde en een onvergetelijke dronken scène zet zij een rol neer die de overige juryleden unaniem weten te waarderen.

Het zegt gelukkig veel over de acteerkwaliteit van het voorbije toneelseizoen dat er, ook zonder haar, nog een indrukwekkend rijtje kandidaten voor het Fiere Margrietjuweel overblijft.

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDEN

ELINE D'HOOGHE

In *God van de Slachting* van **De Dijlezonen** vertolkt Eline D'Hooge de rol van Annette, een vrouw die haar zorgvuldig opgebouwde zelfbeheersing langzaam maar onvermijdelijk ziet afbrokkelen. Die evolutie speelt Eline met veel gevoel voor nuance, timing en geloofwaardigheid.

Wat opvalt, is haar naturel. Geen moment voelt gespeeld of geforceerd aan. Elke reactie en iedere emotie lijken vanzelfsprekend, waardoor Annette uitgroeit tot een bijzonder geloofwaardig personage.

Daarnaast getuigt Elines acteren van een sterk gevoel voor ritme en samenspel. Ze luistert, reageert en bouwt mee aan de spanningen die zich tussen de personages ontwikkelen.

En dan is er uiteraard nog de scène die niemand snel zal vergeten. Wanneer Annette plots – hoe zeggen we het beleefd - haar maaginhoud over tafel uitpuwt, zorgt Eline voor een moment dat tegelijk verrassend, hilarisch en verbazend geloofwaardig is. De uitgekiende technische uitvoering draagt daar zeker toe bij, maar het is vooral Eline die ervoor zorgt dat de scène meer wordt dan een effect alleen. Dankzij haar overtuigende spel past dit merkwaardige element perfect binnen de ontsparing van de voorstelling.

Met haar verfijnde spel en haar beheersing van zowel komedie als karakterwerk weet Eline D'Hooge de jury bijzonder te charmeren.

Een verdiende nominatie voor het Fiere Margrietjuweel.

AN EVRARD

In *De Gemoederen* van **Toneel 4** vertolkt An Evrard burgemeester Luc, een personage dat zich ogenschijnlijk moeiteloos staande houdt in een wereld van macht, zelfbehoud en politieke schijn. Fouten worden weggewuifd, verantwoordelijkheden doorgeschoven en problemen liggen stevast bij anderen.

Met een feilloos gevoel voor timing, een sterke lichaamstaal en een indrukwekkend charisma weet An deze mentaliteit tastbaar te maken. Ze zet Luc neer met een vanzelfsprekende autoriteit en een onaantastbaar geloof in het eigen gelijk. Juist daardoor wordt des te duidelijker hoe beperkt Lucs inzicht is en hoe weinig respect hij heeft voor de mensen rondom hem en vooral onder hem.

Hypocrisie, zelfoverschatting en politieke overlevingsdrang speelt An met flair en nuance. Zelfs de meest absurde voorstellen brengt Luc met een onwrikbare zelfoverschatting. An Evrard toont daarbij haarfijn hoe macht, eigendunk en een gebrek aan zelfkennis kunnen leiden tot beslissingen die tegelijk absurd en hoogst verontrustend zijn.

Daardoor wordt Luc tegelijk herkenbaar, lachwekkend, maar vooral ongemakkelijk menselijk. Met deze sterke en gelaagde vertolking wist An Evrard de jury unaniem te imponeren.

JOKE VAN MAELE

In **De Gemoederen** van **Toneel 4** vertolkt Joke Van Maele staatssecretaris John. Met gevoel voor observatie weet Joke een machtspoliticus pur sang neer te zetten: de eigendunk, de onverstoorbare zelfzekerheid en de flinterdunne waardigheid van iemand die ervan overtuigd is altijd gelijk te hebben.

Zo consequent en trefzeker is haar vertolking dat het publiek al snel vergeet dat het naar een actrice zit te kijken. Het is alsof John zo uit een regeringskabinet de scène is opgewandeld.

Problemen worden geherformuleerd, verantwoordelijkheden verschoven en ongemakkelijke waarheden zorgvuldig omzeild. Joke Van Maele speelt dat met een verbluffende precisie en een groot vakmanschap. Daardoor wordt John veel meer dan een komische figuur: hij wordt de treffende verpersoonlijking van een bepaald soort politicus die iedereen meteen herkent.

Met deze secure en overtuigende vertolking levert Joke Van Maele een prestatie af die lang in het geheugen blijft hangen.

KLAAR DEVILLE

In **De Nimfen** van **De Reynaertghesellen** vertolkt Klaar Devillé de rol van Dana, een vrouw die na een lange afwezigheid opnieuw tussen haar zussen terechtkomt op een moment waarop hun leven wordt beheerst door angst, onzekerheid en moeilijke keuzes wegens een erfelijke kanker die zijn dodelijke schaduw over de familie werpt.

Dana probeert te troosten, te verbinden en de scherpe kantjes van de werkelijkheid af te vijlen. Klaar doet dat met humor, verhalen en een subtiel maar voortdurend aanwezig gevoel voor drama. Een moeilijk evenwicht, maar Klaar Devillé vindt daarin stevast de juiste toon.

Met een grote naturel, een ongeëvenaarde timing en een verzorgde lichaamstaal geeft zij haar personage geloofwaardigheid. Achter de luchtigheid en bravoure laat ze ook onzekerheid, bezorgdheid en kwetsbaarheid voelen.

Klaar weet Dana's complexe gevoelens en innerlijke conflicten met grote finesse en overtuiging te brengen.

Een prestatie die haar terecht een nominatie voor het Fiere Margrietjuweel oplevert.

MARIE – ROSE WUYCKENS

In **De Dame in het Busje** van **De Dijlezonen** staat of valt alles met de figuur van Miss Shepherd, de dame in het busje uit de titel. Ze is koppig, eigenzinnig, achterdochtig en vaak ronduit lastig en onredelijk. Tegelijk schuilt achter die stekelige buitenkant een eenzame, kwetsbare en bange vrouw met een bewogen verleden.

Marie-Rose slaagt erin al die tegenstrijdigheden samen te brengen in haar spel. Vaardig wisselt ze tussen humor en ontroering en maakt ze van Miss Shepherd veel meer dan een excentrieke verschijning in een busje.

Wat deze prestatie zo bijzonder maakt, is dat Marie-Rose haar personage speelt met respect en menselijkheid.

Met deze vertolking zet Marie-Rose Wuyckens een ogenschijnlijk ongrijpbaar, maar toch ontroerend personage neer dat het publiek nog lang bijblijft.

DE SPECIALE VERMELDINGEN

De Dood en de deurklopper in *Mort* – Trivial Muffins

Met zijn plateauschoenen, zwarte cape, masker, vervormde stem, statige en afgemeten bewegingen en vooral zijn heerlijke *sérieux* brengt Bart Rasschaert **de Dood** tot leven. Een figuur volledig in de geest van de Terry Pratchett humor.

De deurklopper in *Mort*: een levend hoofd, verwerkt in een houten deur en met een grote ring in de mond komt zowel visueel als komisch erg sterk over.

De scenografie van *Hoofd Stuk* – Perplex

De scenografie slaagt erin de leefwereld van een schrijver met een writer's block op een originele manier vorm te geven: rode draden vanuit de typemachine krijgen telkens een andere betekenis. Samen met de prachtige, weloverwogen belichting ontstaat een bijzonder sfeervol en relevant geheel.

De audiovisuele vormgeving van *CHARLIE COME BACK!* – Campustoneel

De voorstelling maakt op een creatieve en geïntegreerde manier gebruik van filmbeelden, tekstprojecties en muziek. De speciaal voor de productie geschreven muziek van Elise Linsen versterkt de sfeer, terwijl beelden en projecties extra lagen toevoegen aan het verhaal.

De kostuums in *Want dieren zijn precies als mensen* – De Reynaertghesellen

Met een opmerkelijk gevoel voor detail weet de kostumering een rijke beeldtaal te creëren. Enkele zorgvuldig gekozen elementen volstaan om elk dier een eigen identiteit te geven. Met minimale middelen ontstaat een consequente vormgeving die de voorstelling sterk meebepaalt.

Robot Minerva in *R.U.R.* – De Dzippies

De vertolking van Robot Minerva overtuigt door haar consequente en geloofwaardige fysieke uitwerking. Het kostuum, de robotachtige bewegingen, de nietszeggende blik zorgen ervoor dat het personage werkelijk als een mensachtige robot overkomt en een beklijvende indruk nalaat.

De jury van de Leuvense Toneelprijzen

Benjamin Laureys

Elly Conings

Jos Oleo

Marc Vermeire

Marie Goossens

Roger Van Gompel

27 juni 2026